

Sămănătorul

Revistă Săptămânală

Director: AUREL C. POPOVICI

SUMARUL:

- Sc. — Uu omagiu lui Bjornstjerne Björnson.
D. N. CIOTORI. — Cuibul de vulturi (de B. Bjornson)
D. TELEOR. — Sonet.
R. D. IOAN. — Lampa și Cormela (schiță de S. Castelnovo)
C. DOBOȘ. — Cum clocotește... Incet și una câte una (poezii)
G. VLĂDESCU-ALBEȘTI. — Advocatul Nicolescu (schiță)
C. SECHE. — Sub ochi (poezie)
V. ANESTIN. — Popularizarea astronomiei (răspuns unui anonim).
R. D. IOAN. — Regele orb (baladă după Uhland)
D. N. CIOTORI. — Credința (de B. Bjornson)
M. ALEXANDRESCU. — Cântec.
I. C. POPESCU. — Necunoscutei (poezie)
M. ALEXANDRESCU. — Cântec
RASPUNSURI. —

Exemplarul 20 bani

SĂMĂNĂTORUL

REVISTĂ SĂPTĂMÂNALĂ

REDACȚIA ȘI ADMINISTAȚIA

B-dul Academiei, 3,
BUCUREȘTI

ABONAMENTUL ANUAL

În țară 10 lei
În străinătate 12 »

UN OMAGIU DEMN LUI BJÖRNSTJERNE BJÖRNSON

— CU PRILEJUL TRADUCERILOR D-LUI N. D. CIOTORI —

Pe când toți admiratorii marelui scriitor al Nordului așteaptă cu nerăbdare vestea însănătoșirii lui din boala care-l necăjește de mai multă vreme, un tânăr scriitor al nostru, d. D. N. Ciotori, vechiu colaborator al «Sămănătorului», pregătește, ca din partea neamului românesc, dator cu recunoștință lui Björnstjerne Björnson, un omagiu demn pentru bătrânul apărător al neamurilor tinere, doritoare de viață națională slobodă. Acest omagiu consistă într'o serie de traduceri, după original, pentru cari d. Ciotori a dobândit și autorizația specială a autorului. Volumul, din care dăm și în acest număr câteva bucăți, va apărea în curând în editura «Minervei» și ne va îndupleca să uităm nefericita încercare, lipsită de pietate, a d-lui O. C. Tâslăuanu — dela slinsul «Luceafăr» din Sibiu — de-a compromite opera lui Björnson printr'o nepricepută traducere în românește, din limba germană tot atât de nepricepută de dânsul, par'că ar fi fost vorba curat de un serviciu de făcut dușmanilor, nu prietenilor genialului scriitor scandinav. Volumul de traduceri al d-lui Ciotori va avea și meritul de a fi întâiul, în acest gen, în literatura noastră și de-a reprezenta o lărgire considerabilă a orizontului traducătorilor noștri literari. În deosebi nouă, cari am stăruit în repetite rânduri pentru necesitatea și importanța traducerilor după original, opera d-lui Ciotori vine să ne dea nădejdi proaspete, că zilele traducătorilor de contrabandă — dintr'o limbă streină, prin altă limbă străină, într'o limbă românească de multe ori tot așa de streină — aceste rele zile pentru literatura noastră sunt numărate....

Sc.

CUIBUL DE VULTURI

de BJÖRNSTJERNE BJÖRNSSON

Endegaardene (citește Endegardăne) se chema un sătuleț care era împrejmuț de piscuri muntoase ce-l închideau în singurătatea lor. Pământul vetrii sătulețului era neted și roditor, fiind străbătut de un râu lat ce se pornea din munți. El se arunca într'o apă care era cea mai apropiată de sat și care abia se zărea în depărtare.

Vâslind peste „Apa-Endrei“ venise cel d'întâi om care trăsese prima brasdă unde-i sătulețul. Pe el îl chema Endre și urmașii lui erau locuitorii de azi ai acestei văi.

Unii povesteau că el s'ar fi așezat aci din cauza unui omor—și tocmai din această pricină îi erau urmașii așa de morocănoși, alții spun că asta este din pricina munților care închideau satul și făceau ca nici în mijlocul verii să nu-l mai zărească soarele de la ora 5 după amiazi.

Toți oamenii din sat vedeau când venea vulturoaica de se așeza pe cuib, dar nimeni nu se putea urca până acolo.

Vulturul rotia în văzduh, deasupra satului și de-acolo se repezea când la vr'un miel, când la vr'un ied; ba odată răpi chiar un copilăș și se duse cu el în ghiare la cuib.

De aceia câtă vreme își aveau vulturii cuibul sus pe muchea prăpastiei, nu puteau să fie pace în sat.

Oamenii povestesc că în vremile de demult ar fi fost doi frați care s'au fost urcat până sus și ar fi sfărâmat cuibul vulturilor; de astă dată însă nu era în tot satul nici-un flăcău, care să poată să se urce până acolo.

Unde se întâlneau doi inși în Endegaardene, vorbeau de cuibul vulturilor și se uitau într'acolo. Știau toți când se reîntorseseră vulturii în anul acesta, unde s'au repezit și-au făcut pagube și cine era cel de pe urmă care încercase să se urce la cuibul lor.

Băeții începeau încă de când erau mici să se urce pe stânci și pe arbori: să se lupte, chiar până să-și pună viața în primejdie, numai și numai ca odată să se poată urca acolo sus și să dărâme cuibul vulturilor, întocmai ca cei doi frați.

Pe vremea acestei povestiri cel mai voinic flăcău din tot satul era Lejf, care însă nu se trăgea din neamul lui Endre. El avea păr crețuriu, ochi mici, era tare meșter la jocuri și îi plăceau femeile.

Încă de când era mic își zisese că va trebui să pună mâna odată pe cuibul vulturilor; bătrânii însă îl sfătuiau s'o lase mai domol cu laudele.

Lucrul acesta îl întărâta și mai mult, așa în cât încă înainte de a fi ajuns om în toată firea se hotărî să se urce pe stâncă.

Era într'o Duminecă dimineța. Vremea era senină, căci era tocmai la începutul verii, când puii trebuiau să iese din găoci.

La poalele stâncii se adunase lume multă ca să se uite la voinicul ce trebuia să se urce la cuibul vulturilor. Bătrânii îl sfătuiau să se lase de planul acesta, pe când tinerii îl atâțau mai mult.

Voinicul însă nu asculta de cât de îndemnul inimei lui. Așteptă deci până ce vulturoaica părăsi cuibul și, făcând un salt, sări câți-va coți de la pământ, acățându-se de crengile unui arbor, care crescuse dintr'o crăpătură de stânci în care sfredelise cu rădăcinile.

Pe această scoabă sau crăpătură începu el să se urce dealungul stâncii.

În mijlocul tăcerii pietricelele se desprindeau de sub picioarele voinicului și bolovani și țărână se prăvăleau la vale. Nu se auzea nici-un glas ci numai aple râului coborau grăbite și vuind mereu la vale. Steiurile se înălțau din ce în ce mai piezișe. De odată fălcăul rămase câte-va clipe atârnat în văzduh și ținându-se doar cu o mână de un colț de stei, pe când cu picioarele căuta mereu un sprijin pe care nu-se putea să-l vadă.

Mulți, mai ales femei, își întoarseră fața șoptind: „dacă i-ar fi trăind părinții, n'ar fi făcut el una ca asta“. În fine iată-l că găsi un sprijin. Înainta acum mereu, ținându-se bine pe peretele de stânci, când cu mâinile când cu picioarele. Din când în când se mai oprea, luneca câte-odată, dar iar se prindea bine de stei. Cei ce erau joș își auzeau unul altuia respirația. Atunci se ridică de odată o fată tânără, înaltă, care stătuse de-o parte singură pe o piatră.

Lunea zicea că ea încă din copilărie era logodită cu Lejf, cu toate că el nu era din neamul lui Endre.

Ridicându-și brațele ea strigă:

„Lejf, Lejf, pentru ce faci așa?“.

Toți se întoarseră către dânsa, iar tatăl ei se apropie și o privi cu asprime. Ea însă nici nu-l cunoscuse.

„Coboară-te de-acolo, Lejf!“ strigă ea din nou. „Lejf, mi-ești drag, Lejî, și de-acolo, de sus, n'ai să câștigi nimic!“.

Lejf stătu o clipă ca și când s'ar fi gândit, apoi iarăși prinse a se urca mai departe.

Era tare în mâni și în picioare și călca și se sprijinea cu multă siguranță, de aceia înainta mult și cu ușurință. Îndată însă îl apucă oboșeala și acum făcea popasuri dese.

O pietricică se rostogoli, ca o prevestire, și toți cei ce erau de față trebuiră să-și țină ochii pe ea până ce ajunse jos.

Unii nu se mai putură uita și plecară. Doar fata stătea urcată pe piatră și frângându-și mâinile privea mereu în sus. Leif încercă iarăși să se acate cu mâna, dar alunecă — ea îl văzu îndată — și prinzându-se repede cu cealaltă îi lunecă și aceasta.

„Leif!“ strigă ea așa în cât glasul răsună departe în munți și toți câți erau de față strigară: „Cade!“ și fata își întinse brațele către el.

Acum Leif luneca, doborând nisip, pietriș, bulgări și rostogolindu-se din ce în ce tot mai repede, cădea pe peretele de stânci.

Lunea își întoarse fața ca să nu-l mai vadă: de odată auziră un uruit la spatele lor pe stânca muntelui și ceva greu ca un bulgăr de humă se isbi de pământ.

Când își mai veniră în fire și-și întoarseră fața într'acolo, Leif zăcea sărâmat și de nerecunoscut.

Fata zăcea și ea cum se prăvălise peste piatră, iar tatăl o luă în brațe ca s'o ducă acasă.

Flăcăii care ațâțaseră mai mult pe Leif să se urce pe stâncă nu îndrăzneau acum nici măcar să se apropie ca să-i dea ajutor; mulți nici nu se puteau uita acum la el.

Trebuiră deci să se apropie bătrânii.

Când fu să ridice pe Leif, zise cel mai în vârstă dintre bătrâni: „A fost o curată nebunie“. Apoi adăogă, privind în sus: „dar tot e bine că e câte ce-va așa de sus de nu-l poate ajunge ori care om!“.

Trad. după original de D. N. CIOTORI.

SONET

Cu ochii mari și visători privește
La pasările care zbor pe mare,
Și pieptul ei din când în când tresare :
Jos eunueul fioros păzește...

Stăpânul ei, de sigur, o iubește;
 Ahmed Abdur în lume este tare,
 Pe lângă ea, cinei zeci femei mai are,
 Pe an odată uneia zâmbeste!

Zăbrele verzi, de fier, îi înconjoară
 Fereastra ei ascunsă în zorele,
 Pe unde vântul mării se strecoară;

Visează un glas, o sfântă poezie,
 Un chip iubit.... Dar, vai! în panoplie,
 Surâde iataganul în plăsele I..

D. TELEOR.

DIN LITERATURA ITALIANĂ

LAMPO și CARMELA

— de E. CASTELNUOVO —

Să tot fi fost ceasurile două din noapte. Satul Isoletta dormea încă dus, când, într'o căsuță, o fetiță de vre-o zece anișori, tare frumușică, se sculă din pat, se îmbracă, își luă sandalele în mână și în vârful picioarelor părăsi odăița de dormit, îndreptându-se spre culnie. Aci ea deschise o ladă din care sări plin de bucurie un câne mare și frumos, Lampo, mult iubitul ei tovarăș nedespărțit.

Cu el după ea, fetița ieși din culne, o luă printr'un gang întunecos ce răspundea într'o grădină, dar neputând desface veriga ușei, se opri locului gata să plângăo clipă doară! căci prin minte-i fulgeră ceva. Deschise o fereastră și în pripă sări în grădină... Lampo după ea.

Aci ea își puse sandalele în picioruse și mergând în curmeziș ajunse la ulucile cele înalte din fundul grădinei unde cunoștea o bortă mare, făcută de ștregarii de băeți care veneau să fure mere. Pe aci putea trece de minune în uliță. Așa și făcu...

O lacrimă se ivi însă în colțul ochișorilor și în sufletelul ei nevinovat se și încinse dorul după cei pe care voia să-i părăsească. Dar ce să facă?

Ea trebuia să scape cu ori ce preț pe Lampo, care o scăpase și el odată dela moarte.

O ce răutăcios este tatăl ei!

Voiește să omoare pe Lampo!

Acest lucru l'a auzit în sara trecută dintr'o sfătuire ținută în taină. Cu urechia la gaura broașei, miticuta auzi:

— Ini pare rău de câinele ăsta! șopti bunica.

— Și mie... dar n'am ce face, răspunse posac tatăl.

— Cel puțin nu-i face moartea prea grea.

— O, de asta fi pe pace. Am un braț de fier și apoi ochesc fără greș.

— Și când ai să-l împuști?

— Chiar mâine; când Carmela va fi la școală. Ii vom spune și noi o poveste... că s'a îmbolnăvit.. că a murit pe negândite.. și.. l'am îngropat..

— N'o să ne creadă, răspunse bunica. Fetita este prea deșteaptă.

— Fie ce va fi! Lucrul odată făcut așa... rămâne făcut...: mortul dela groapă nu se mai înapoiază.

— Bietul Lampo!

Ce credincios este el! Cât îl va jeli mititica, suspină bunica.

Iată tot ce auzi Carmela. De aceea se sculase noaptea și luase pe inbitul ei câine cu ea, căci voia să-l scape, să-'l ducă, să-'l pitească undeva. Dar unde?

Gânuul ei sbura la tușa Norina care ținea mult la frumosul Lampo. Dar ea ședea așa departe, tocmai în satul Riviera. „Până la mine“, îi spusese într'un rând tușica, „trece dealul, cobori o vale, apoi încă una și apoi după un mers de cinci ceasuri ajungi în satul meu“.

Fata eșise din sat. Înaintea ei, mai multe dealuri se conturau sure pe orizontul luminat de luna palidă, tot mai palidă. Care deal trebuie să-l urce? Inima fetii se umplu de frică, dar lătratul vesel al câinelui, ce-'si recăpătase libertatea, o însufleți. Ea începu să urce cu zor cel d'întâi deal ce-i sta în cale. Curând ajunse pe coama lui și de aci zări în vale poene și păduri printre care sclikeau pârâiașele și isvoarele argintii.

Se luminase de ziuă și soarele primise a se urea încet în bolta cerească, aruncând sulitele sale de foc. Păsările începură să cânte voioase printre ramuri, numai fata era tristă. Rătăci ceasuri întregi prin acele poene și păduri fără să mai dea de câmp, sau de o altă vale, după spusa tușii Norina... până ce zdrobită de oboseală căzu pe iarbă și adormi. La creșteul ei scumpul și credinciosul ei Lampo sta și o veghia. Ar fi dormit mult fata, dacă n'ar fi deșteptat-o tot el, căci văzuse în depărtare o vacă, apoi o alta, o cireadă și în sfârșit un păstoraș venind la pășune. Fata se sculă și alergă îmbucurată la păstor, pe care-l întrebă într'un suflet:

— „Unde-i satul Riviera? Cunoști pe tușa mea Norina?”

— Fetito, ai greșit drumul, răspunse băiatul. „Satul este tocmai colo...“ Și îi arătă cu mâna...

Fata îi mulțami și se îndreptă spre locul arătat trecând iar prin poene și pădurici ce părea că nu mai au un sfârșit.

Soarele ajunsese de trei suliti sus pe cer și supărat parcă de rătăcirea fetei dogorea cumplit pământul. Din spre marginile cerului se adunau nori negrii cântând să astupe fierbinteala soarelui... venea furtuna! Ea se și deslăntui curând. Fata ajunse tocmai la poalele unui alt deal și începând a picura, se adăposti împreună cu Lampo sub un copac mare. Aci începu a plânge de ți se rupea inima. Furtuna nu ținu însă mult. Soarele se ivi iară, norii se împrăștiară și cerul se albăstri tot. Fata porni iară la drum.

Tot urcând ajunse pe coama dealului și rămase uimită când, în vale, zări biserica din Isoletta. Lampo dete ș el fuga să coboare dealul de par-

tea cealaltă. Fata se luă după el. În vale se auzeau niște voci, tot mai multe, tot mai respicate...

Carmela! Carmela! Era tatăl fetii, care căutându-și zadarnic fata prin sat, luase drumul spre Riviera. Cu un țipăt sfâșietor, fata se aruncă în brațele tatălui și leșină. Acesta plângând de bucurie că o găsisse, o duse acasă pe brațe. Lampo îi urma, dar parecă plin de întristare... Când Ambrogio dete ochii cu el, exclamă îndurerat: „Sărmane Lampo! de-ai ști ce te așteaptă!

Căinele nu mai voi să se miște de lângă pășorul Carmelei. Veni și doctorul, care, pipăind pulsul fetii, zise îngrijatului tată:

— Nenorocirea a trecut, Ambrogio, fata la doarme liniștită...

Căinele pare că înțelesese aceste cuvinte, căci sări cu labele dinainte pe cearecaful patului, cercând să lingă mânuțele fetii.

Ambrogio sări deodată speriat și goni căinele afară.

— Oare nu-i nici o vindecare, doctore, pentru animalul acesta atât de credincios? întrebă tatăl fetii.

— Nici una, răspunse cel întrebat. „Odată mușcat de un alt câine turbat, fără îndoială că peste puțină vreme va turba și el și iată nenorocirea gata. De ce să nu-l împuști mai bine, ca să-l scapi de chinurile turbării?”

Fără să răspundă ceva, cu fața posomorâtă, Ambrogio trecu în odaia alăturată, luă o pușcă din perete și eși în ogradă.

— Lampo! Lampo! strigă el poruncitor. Căinele veni sfios, cu capul plecat în pământ... și oprindu-se înaintea stăpânului său, ridică capul, privindu-l cu ochii mari, rugători.... Ambrogio îl mângâie și apoi se făcu că-i aruncă ceva. Căinele se aplecă... O pocnitură se auzi... și el se rostogoli la pământ.

Cu ochii plini de lacrimi se întoarse Ambrogio în odăița fetii. Ea tocmai gângăvea în vis și plângea:

— Mătușico Norino! ține pe Lampo, tata vrea să-l împuște! ascunde-l... scapă-l... iubitul meu Lampo!...

...Afară însă zăcea aruncat pe câmp trupul neînsufletit al credinciosului Lampo.

Trad. din orig. de RICARD D. IOAN.

CUM CLOCOTEȘTE'N ADÂNCIMI VULCANUL...

Cum clocotește'n adâncimi vulcanul
Și câtă viață 'n sânu-i nu ascunde!...
Jar noi, nepăsători privim mormanul,
Neștiutori de zbuciumări profunde.

Piciorul lui e 'nșipt cu trăinicie
Tot în pământ, cu care el e frate,
Dar fruntea lui cu-atâta poezie
Spre cer s'asvârle, către libertate.

Deodală simți mișcându-se pământul
 Și'n rău de flacări, lava isbucnește.
 Se 'ncercă-alunci, pușându-și tot avântul
 S'ajungă idealul ce'l zărește.

Ö... dragi poeți, vulcani ai omenirii,
 Ce stați cu noi, iar fruntea v'i 'nștelată,
 Cu versul vostru, lava 'nchipuirii,
 Trăim iar lumea 'n care-am fost odată.

INCET ȘI UNA CÂTE UNA

*Încet și una câte una
 Atâtea mii de frunze cad,
 De plânge codrul tot într'una
 Și tot suspină gârta 'n vad.
 Dar tu pășești surâzătoare
 Pe frunze moarte, pe-un covor
 Și nu auzi un glas ce moare...
 Și totuși, mii de frunze mor.*

*Își sting lumina mii de stele
 Când noaptea se preschimbă 'n zori;
 De plânge luna după ele
 Și plâng atâtea visători,
 Dar tu privești surâzătoare
 Atâtea stele, sus, pe cer
 Și nu auzi un glas ce moare....
 Și totuși, mii de stele pier.*

*Atâtea visuri făurisem
 Sub al iubirei steag prea sfânt.
 Pe câte stele 'n cer privisem
 Și câte frunze-s pe pământ.
 Dar tu te-ai dus surâzătoare
 Pierind, cum piere iute-un nor
 Și nu auzi un glas ce moare....
 Și totuși, mii de visuri mor.*

AVOCATUL NICOLESCU

S'a schimbat mult, nu-l mai cunoști, pe avocatul Niculescu. Hei Doamne ! cum se trece toate în lumea asta.

La școala din satul nostru, toți îi ziceam, d-lui Niculescu Ioan, moșitorul nostru supărăcios. Tare era rău. Ii trebuia o listă lungă, lungă, ca să-i scrie pe cei „nesupuși“ și să-i prezinte „Domnului“ la venire.

Ne plăcea însă tuturor, când îl scotea la hartă sau la tablă. Ii turuia gura, ca o morișcă de măcinat, și-i scânteiau ochii de mânie, când sărea câte un cuvânt din carte.

— Bravo Niculescule, tu ai să ajungi om mare. Toți îi spuneu așa. La examen, învățătorul ne-a întrebat pe fiecare:-

— Unde mergi de aici ?

— Eu mă duc în școala de meserie, „Domnule“.

— Eu la stăpân.

— Și eu rămân acasă, Domnule, — tata e sărac. Și ochii lui Cazan se umpleau de lacrimi.

— Eu merg la „Liceul Național din Iași“, — așa striga Niculescu Ioan, dar tare...

Era iarnă. Ger grozav. Sărbătorile Crăciunului aduse în sat pe toți înstreinații lui. Eram și noi băeții de pe la școli. La horă, Niculescu, — în mijlocul nostru vorbea de lume, schimbările din ea.

— „Suntem la începutul unor „vremuri noi“. „Curentul naționalist de astăzi, e speranța noastră a tuturor“. „Trebue să luptăm „pentru binele poporului, pentru ridicarea lui. Limba, credința, por-tul au dispărut. Noi, studenții naționaliști, suntem pe cale a înlătura „acest pericol“. — Vorbea frumos, Niculescu Ioan.

Lumea îl privea cu îngrijire. Fetele îl măsurau de sus până jos. Era mândru, în uniforma lui cu fireturi și nasturi strălucitori.

La biserică, în ziua Sf. Ștefan, a citit „cazania“.

— Bravo băiat, n'a cheltuit tată-său în zadar !...

— Bun băiat.

Se mândrea un s at întreg cu el. Băiat ca al lui Nicula, mai rar.

La Primărie, toți se ridicau în picioare. Primarul îl poftea pe scaun, și-l ruga să le mai spună ceva nou.

— „Ce să vă mai spun. Trebuie să luptăm, uite pentru drepturile ăstora. Și Niculescu, arătă cu degetul spre țărani strânși în jurul lui.

— Domnilor, ni s'au făcut legi noi, nu e însă deajuns ; ne trebuesc oameni noi, care să le aplice, si sperăm că viitorul ne va da pe noi „cești“, cari trebuie să luptăm pentru drepturile țărănilor.

— Dumnezeu să-ți dea sănătate, Domnule Ionică.

— Să dea, Dumnezeu, să vii „inspector“ pe aici pe la noi.

Așa ziceau sătenii, și li se umpleau inimile de bucurie, când vedea că din satul lor micuț și sărac es oameni mari, ce le vreau binele.

Ioan Nicolescu e în București, student la Drept. Toți îl cunosc. Acum poartă ochelari. Pe Calea Victoriei toți îl felicită.

— Ioan Nicolescu — cel dela Drept — a vorbit frumos la „Dacia“. E un naționalist înfocat.

— Are dreptul să zică, Nicolescu, că actualele partide, nu fac nimic pentru țărănime. Ne trebuie așa cum zice el, un partid **naționalist**.

Nicolescu, era în capul tuturor manifestațiilor studentești. El e acel student, mândru, care a cerut „**Adevărului**“ socoteală, pentru insultele aduse studenției. În Nicolescu studenția s'a pus mari speranțe. La Facultate toate studentele l'arată cu degetul.

— Vai, dragă, cu Nicolescu putem să ne mândrim ori unde. Inima lui arde pentru ridicarea neamului. El e venit dela brazda plugului, și țara își pune mare nădejde în acești oameni.

— Ce frumos a vorbit la „Dacia“, contra politicii de căpățuială. Măine seară la „Opler“, studenții dela Drept, dau un banchet în onoarea lui.

S'au scurs anii, ca clipele. Nicolescu s'a luat licența. E avocat.

În vara aceea a venit în sat la ei, pentru o lună, două. E istovit, bietul băiat. După o muncă așa de grea, odihna e necesară.

Cu ce drag îl priveau părinți. Era bucuria lor de totdeauna.

Aici la țară, lui Nicolescu, nu-i mai convenea. Viața aceasta monotona, e peste măsură de suportat. Băiatul și-a schimbat firea. Valea satului, cu apa ce o străbate, căsuța mică părintească cu salcâmul bătrân din bățatură, nu sunt pentru avocat decât simple amintiri.

— Cum mint poezii noștri! Ce-o fi gășind ei la țară! Țărănimea e ignorantă, obraznică. E imposibil să-i duci pe-o cale mai bună...

Toamna, într'un oraș de provincie, „**Liberalul**“, „**Conservatorul**“ și „**Democratul**“ anunțau cu litere mari, intrarea în cariera de avocat a tânărului și simpaticului nostru **amic**, Nicolescu Ioan.

Trecea repede pe stradă. Nu-i mai plăcea să stea cu orișicine la vorbă, Devenise o fire nervoasă.

La Tribunal era privit bine. Vorbea frumos și începea să aibă căutare. I se prezentase câteva partide bune de însurătoare, dar nu voea să-și lege capul așa deodată.

Între multele cuvinte aurii ce-i împodobiau firma de avocat, erau și acestea : „**pentru săraci gratis**“.

Despre cuvintele aceste auzise moș Midralea din satul lui, și pornise cu bucuria, că ficiorul lui Nicula i l'a scos Dumnezeu, în cale, ca să-și mai astâmpere odată pașii de pe calea judecăței. Era om bătrân moș Midralea și numai judecata nu-i plăcea.

Când a plecat din sat moș Midralea, a făcut o cruce și a pornit în cetișor pe cărarea îngustă de pe marginea drumului. Își făcea socoteala în gând, că ficiorul lui Nicula ține la ei mult, și o să pună capăt blestematului ăsta de proces.

În oraș nu a întrebat mult, ca să dea de casa avocatului. E un om cunoscut, Nicolescu Ioan.

A stat cam multişor la poartă până a eşit avocatul. Nu-l mai cunoştea aproape, cu ochelarii aceia, şi cu geanta, părea cu totul altul.

Moş Midralea a scos încetişor hârtiile din sân, a ridicat pălăria de pe cap, şi a început să-şi spună păsul.

— Mi-a supt sângele din vine veneticul de grec, cucoane Ionică ! S'a făcut stăpân pe munculiţa mea. Şi apoi ştii D-ta, cât sunt de sărac. Vai de mama mea.

Avocatul răsfocşeşte cu luare-aminte hârtiile de judecată, îşi aduce aminte că grecul Varvaris i-ă promis o sumă grasă, şi-i spune, moşului, limpede :

— Vom vedea, pentru asta o să-mi dai un pol.

Moş Midralea a voit să-i rostească cuvintele scrise cu litere de aur, „**pentru săraci gratis**“, dar a înghiţit moşul în sec, se supăra boerul poate, şi era mai rău.

— Şi apoi, moşule, procedura e neîndeplinită, şi procesul trebuie amânat.

Moş Midralea ridică umerii, şi îşi şterse cu mânica cămeşii sudoarea de pe frunte.

— Aşa o fi, Domnule Ionică, şi apoi... nici polul meu nu-i împlinit... L'oi scoate din pământ, din iarbă verde, numai să ai grijă, Domnule Ionică, mi-a mâncat zilele blestematul ăsta de proces. Si apoi sunt om sărac !...

Avocatul îşi îndreptă paşi grăbiţi spre Tribunal, iar moşul îşi luă tălpăşiţa spre casă. Ii spusese lui baba că tocmeala de-acasă cu cea din târg nu se potriveşte, dar credea bietul om, că feciorul lui Nicula din satul lor, nu a uitat cuvintele ce le-a rostit în Primărie.

— Dumnezeu să ne tie, dar repede-şi uită rădăcina copilaşii noştri.

G. VLĂDESCU-ALBEŞTI.

SUB SARĂ

Ca un cânt din vremuri grele,
Buciumul la stână plânge ;
Peste ulmii din poeană
Cerne-amurgul flori de sânge.

Un copil de vânt se scoală,
Din culcuş de foi mărunte,
Şi se culcă vesel iarăş,
Îmbrăcat în viş de munte.

Pe când noaptea zăbovită,
Scrie zarea c'un cărbune,
Un dulău lungit pe labe,
Parc'ar spune-o rugăciune!

C. SECHE

CRONICA

POPULARIZAREA ASTRONOMIEI

— RĂSPUNS UNUI ANONIM —

În revista „Viața Românească“ ce apare la Iași, am citit zilele trecute la rubrica recenziilor, o dare de seamă asupra broșurei intitulată „Stelele“ din Biblioteca Minervei. Darea de seamă în chestiune e scrisă de o persoană, care după cât se vede nu posedă nici cunoștințele elementare ale astronomiei, și e plină de mici răutăți și autorul ei merită o mică morală.

A învinui pe cineva, că e ziarist și că nu poate prin urmare să se ocupe cu altceva, nu e o acuzare serioasă și cu toate acestea, aceasta e principala acuzare ce mi se aduce, acuzare ascunsă sub niște povești părintești fără rost.

Acuzările sunt: dezordine în tratarea subiectului. Dar, planul, după cum am spus și în prefața broșurei mele, este luat după ultima scriere asupra stelelor de Klein, unul dintre cei mai mari popularizatori ai astronomiei. Anonimul să ceară părerea celor cari știu limba germană și cari cunosc scrierile lui Klein.

Un Klein nu poate să întocmească în mod dezordonat o scriere a sa. Lipsă de claritate! Altă acuzare, când tot domnul cel anonim spune, că am făcut „reportajiu astronomic“. Dar, reportajele sunt prea clare.

Nu vorbesc de minunile spectroscopului, ci de stelele variabile, duble, etc, așa spune anonimul. Toamai la aceste stele se aplică spectroscopul și broșura mea e plină de minunatele rezultate ale spectroscopului.

Critic scrierile lui Flammarion (cu doi m, domnule anonim) și ale lui Guillemin (nu Guillerman, domnule anonim, cum scrii d-ta). Nu le critic, le recomand chiar, dar trebuie să atrag atențiunea începătorilor, că scrierile acestora nu mai sunt în curent cu descoperirile moderne.

E oare un păcat că sunt în curent cu tot ce se scrie în astronomie?

Și eu țin la Flammarion, ba sunt în corespondență cu el de când eram pe băncile liceului și cu ajutorul său am întemeiat și societatea astronomică română, al cărui președinte e d. contra-amiral Urseanu. Aceasta nu mă poate însă împiedeca să spun, că „Les Etoiles“, scriere a lui Flammarion, din 1884, nu mai e în curent cu descoperirile contemporane.

Că n'am făcut istoria astronomiei stelare! N'am făcut-o și n'aveam de ce să o fac; am promis să vorbesc de rezultatele astronomiei de azi și nu de altceva. Ce rost ar fi avut istoricul astronomiei, fie numai al celei stelare, într'o broșură de 120 pagini, în care trebuia să vorbesc de descoperirile recente.

Am reprodus după astronomul Gore niște calcule foarte simple și la îndemâna ori cui pentru calcularea distanței stelelor cărora le știi paralaxa. Și aceasta e o vină?

Mai sunt vinovat, că am spus, cum că sunt mulți oameni culți, cari cred că cu cât o lunetă e mai mare, cu atât poți să vezi stelele mai bine, adică să le vezi și discurile lor, când știut e că acest lucru nu se poate. Da, repet, sunt persoane foarte culte, cari cu toate acestea nu cunosc nimic din astronomie.

Dar cea mai gravă acuzație este aceea, că-mi pierd vremea privind cerul cu luneta, în loc să consult cărți. Dar cine își poate inchipui, că poți să cercetezi cerul cu luneta, fără să nu alergi la ajutorul cărților și al hărților? Lucrul acesta îl fac din anul 1890, adică de 19 ani, și la început, necunoscând de cât limba franceză, mă serveam de scrierile elementare ale lui Flammarion, scrieri, cari de altfel au entuziasmat pentru studiul cerului zeci de mii de persoane de pe planeta noastră.

De doi ani, deși în luptă cu existența, după cum îmi spune anonimul cu răutate, public o revistă de astronomie, care a răspândit în țara noastră pe cât a putut cunoștințele populare ale astronomiei. Dacă domnul în chestiune o va răsfoi, va afla, că în doi ani, s'au găsit peste 20 de persoane, cari și-au procurat lunete și cari fac observații astronomice. Tot în acea revistă va găsi și rezumatul scrierilor pe cari d-sa mă îndeamnă pe mine să le citească, rezumate ce-i pot folosi mult.

Societatea ce am înființat și care a binevoit să mă aleagă secretar e condusă de persoane ca d-nii contra-amiral Urseanu, locotenent colonel Sclia, căpitanul comandor Cătuneanu și alții. D. ministru de culte Haret a binevoit să sprijine existența revistei „Orion“, abonând școalele secundare din țară. Revistele străine s'au ocupat de acea revistă, ba „Astronomischer Jahresbericht“ rezumă multe din articolele subsemnatului și acest anuar german e condus de un astronom ca Berberich.

A-mi imputa deci că nu spun adevărul în „Stelele“ și că fac „afirmații gratuite“ e o copilărie, pe care nu poate să o spună de cât cei cari din astronomie nu cunosc de cât nuvele, sau romane astronomice. Acuzarea cea mai nostimă e că întrebuițez litere grecești pentru denumirea stelelor; dar dacă stelele sunt astfel botezate ce pot eu să fac?

Vina mea cea mare e că sunt ziarist și un ziarist după anonimul meu nu are dreptul să știe mai mult de cât un critic științific de la „Viața Românească“.

Il rog respectuos să mă ierte, dar țiiu și voui ține la studiul cerului și la răspândirea lui, după cum d-sa ține la răutățile și insinuările pe cari încearcă să le răspândească în publicul cititor.

O revistă ca „Viața Românească“ apoi, care încearcă să-și dea toate aparențele unei reviste europene, nu are dreptul să se facă ecoul unor

părerii personale, părerii cari n'au nimic științific de cât metoda științifică a insinuărilor perfide.

Atacul acesta mă miră cu atât mai mult, cu cât deși ziarist, nu mi-am făcut nici o dată reclamă cu privire la activitatea mea astronomică și nici pe colegi nu i-am rugat să facă acest lucru. E o vină atât de mare, că am isbutit să popularizez cunoștințele astronomice în țara noastră?

Dacă anonimul în chestiune cunoaște atât de bine astronomia, pentru ce nu a atras atențiunea direcțiunii „Vieții Românești“, căd s'au strecurat notițe astronomice false? Ori poate le furniza chiar d. sa. E mai ușor apoi să faci pe pedantul, de cât să serii pentru masa cea mare a cititorilor.

Eu de o cam dată, mă mulțumesc cu părerea celor competenți în chestiuni de astronomie și părerea lor nu mi-a fost până acum defavorabilă.

Victor Anestin

REGELE ORB

— DUPĂ UHLAND —

*Pe malul mării ce stă ceata
Normanzilor de lupt-armată?
Bătrîmul rege nins de vremuri
Și orb, a biruința cata?*

2

*Abia ținându-se cu sceptrul
Răcnește 'n furia 'ndurerărei
Și glasul-i misterios se frînge
Departa 'n valurile mării...*

3

— Tâlhare, înapoi da-mi fiica!
Sa-mi cânte ca odinioară
Un cântec însoțit de harfa...
Să uit durerea mea amară!

4

— «Venise ca la țarmul mării
Sa joace... dar din joc rapita
De tine fu. — Greu blestemată
Îți fie fapta necinstită!»

*Cu din pământ, abia vorbise,
Tâlharul mândru că răsare,
Cu paloșul în scut lovește
Vorbind apoi cu înfruntare:*

6

— «Atâția pași ai tu bătrîne
Și cavaleri... inimi viteze!
Eu ți-am furat copila mândra;
E vre-unul care să-mi cuteze?»

7

*Cuprinși de spaimă stau Normanzii.
Nici unul nu se 'ncumetează
Să lupte... Orbul rege 'ntreaba:
— «Sunt singur? Ceata mea vitează?»*

8

*Când iata... Fiul cel mai tânăr
Grăiește orbului său tată:
— «De nu-i un altul ca să lupte,
Lupt eu azi! Pentru prima dată!»*

9

— «O Fiule! Dușmanu-l tare,
Învins nu fu de nimeni încă,
De poți... cutează ah! răzbună
Îndurerarea mea adâncă.

10

— «Descinge-mă, îmi ia tu spada
Învingătoare altadata;
De vei muri... Pieri-va 'n valuri
Un rege orb: Sărmanu-ți tata!

11

În valuri repezi și spumoase
Vuește marea întefită
Bătrînul rege orb ascultă...
În juru-i ceata-i omușită

12

Și iată strigate se'nalță
Pe fărmlul celalalt deodata.
În aprige loviri de spada
Începe-o lupta 'nverșunată.

13

Un sunet! Orbu 'ndata 'ntreaba:
«Voi ce vedeși? Spuneți-mi
grabnic...»
Ah! Spada mi-o cunosc prea bine...
Ea fuse... Ea lovî amarnic...

14

Străpuns, căzî răpus tâlharul,
Răsplata luându-și meritata.
O, fiu de Rege! Fapta-ți fie
În veci de veci prea laudată!

15

Tacere se făcu... Bătrînul
Cu lacrimi de bucurie
Întreaba iar: «Ce-aud prin valuri?
E-o barcă? Sau îmi pare mie?»

16

E fiul tău... și el aduce
În urma luptei glorioase
Pe-a ta copilă mult iubită
Cu bucle blonde-mătăsoase.

17

— «Fiți bine curântați! exclamă
Bătrînul orb de pe o stâncă,
«De-acum senină fi-va viața-mi
Și bătrînețea mea adâncă...»

18

— «Și tu copile cu-a mea spada
Mă 'ngroapă..., viața-mi când se
curmă,
Iar tu Gunild'a mea copilă
Cânta-vei cântu-mi de pe urma!..»

TRAD. DE RICARD D. IOAN.

CREDINȚĂ

de BJÖRNSTJERNE BJÖRNSSON

Departa, în ținutul satului în care m'am născut, locuiau doi soti care aveau șase copii. Ei își duceau traiul cinstit, muncindu-și orgada care era mare, dar foarte prost îngrijită, până ce o întâmplare nenorocită curmă zilele bărbatului.

Femeia rămase acum singură cu ograda greu de muncit și cu cei șase copii.

Ea nu-și pierdu însă curajul, ci duse pe cei doi feciori mai mari lângă sicriul tatălui lor și acolo, peste corpul neînsufletit îi puse de îi făgăduiră că vor îngriji de frații lor mai mici, iar ei îi vor sta într'ajutor, atâta vreme cât le-a ajuta Dumnezeu.

Ei făgăduiră lucrul acesta și îl și îndeplîniră, pînă cînd și cel mai mic dintre frați fu confirmat.

Atunci socotiră că le este făgăduința împlinită și cel mai mare se căsătorii cu văduva unui proprietărași, iar al doilea, peste puțin, luă de soție pe sora acesteia care era bogată.

Cei patru frați care mai rămăseseră la casa părintească aveau să îngrijească de rostul gospodăriei, să conducă, după ce fuseseră ei însuși conduși. Ei nu se cam simțeau cu curaj pentru așa ce-va. Din copilărie fuseseră obicinuiți să umble doi câte doi, sau chiar câte-și patru pe-un loc, iar cum se țineau și mai mult laolaltă, căci trebuia să se ajute unul pe altul.

Nici-unul nu-și dădea părerea, pînă ce nu era sigur de a celorl'alți, ba am putea zice că nici-unul nu-și cunoștea părerea pînă nu citea pe fața celorl'alți.

Fără să fi avut vre'o constătuire, era totuși între dînșii o înțelegere în mod tăcut ca să nu se despartă cîtă vreme le va trăi mama.

Aceasta însă ar fi dorit ca să se schimbe puțin lucrurile și câștigă de partea sa pe cei doi fii căsătoriți.

Ograda fusese scoasă la rîndul lumii. Acum însă era nevoie de mai mult ajutor. Pentru aceasta mama hotărî să facă așa chip ca să mulțumească pe cei doi fii căsătoriți, iar ograda să fie împărțită între ceil'alți patru, așa ca doi câte doi să-și orînduiască gospodăriile împreună.

Lîngă casa cea veche avea să fie clădită încă una nouă. O pereche să se așeze acolo, iar cea l'altă să locuiască împreună cu dînsa.

Dar din perechea care trebuia să se mute trebuia să se căsătorească unul, căci aveau nevoie să le fie gospodăria și vitele îngrijite. Insuși mama numi pe fata pe care dorea s'o aibă ca noră.

Nimeni n'avu nimic de zis împotriva acestei păreri, acuma însă era întrebarea: care pereche să se mute și care dintre frați să se însoare?

Cel mai mare zise că de mutat e gata să se mute, dar de însurat nu se însoară odată cu capul și tot așa fiecare dintre frați se opuse la această propunere.

Atunci luară înțelegere cu mama ca însă-și fata să hotărească pe care dintre dînșii vrea să-l iee.

Și într'o seară, la stîna, mama o întrebă dacă n'ar vrea să vie la Dalskog (ograda ei, unde își avea casa) și să-i fie noră, iar fata se învoi bucuroasă.

— Da, și cam pe care dintre flăcăi ar vrea să-l iee — căci îi dă pe ori-care.

— Ei, apoi la așa ceva nici nu s'a gândit fata pîn'acum. Ar putea să iee pe cel mai mare, dar asta încă nu merge căci el nu vrea să se însoare.

Atunci fata numi pe cel mai mic. Mama însă fu de părere că așa ceva ar părea ciudat „fiindcă de, e cel mai mic”.

„Cel din naintea lui dar”.

-- „De ce nu al doilea de după cel mai mare?”

— „Așa e, răspunse fata — de ce n'ași lua pe al doilea?”.

Tocmai la el îi era gândul și de aceia nici nu-l numise.

Mama însă înțelesese îndată, chiar din clipa când flăcăul cel mai mare spusese că nu se însoară, că el trebuie să creadă că fata și fratele său — cel de al doilea sunt îndrăgiti.

Deci fratele cel de-al doilea se căsători cu fata, iar cel mai mare se mută la dânsul.

Cum și-ar fi împărțit ei ograda nu putu afla nimeni, căci ei munceau de-a valma cu totii iar bucatele le adunau când într'un hambar, când într'altul.

După cât-va timp mama începu să slăbească; acum ea avea nevoie de odihnă și feciorii se înțeleseseră ca să tocmească o fată, care venea adese-ori la ei la lucru.

Cel mai mic avea așa dar să întrebe pe fată a doua zi când se vor întâlni la adunat de frunză în pădure, dacă primește această învoială. De altfel el o cunoștea mai bine.

De bună seamă că flăcăul cel mai mic trebuie să se fi gândit în tăcere, multă vreme la fata asta, de oare ce când o întrebă dacă vrea să vie la ei, avu ceva deosebit în glas în cât socoti că e vorba s'o iee el de soție și răspunse „da”.

Băiatului însă i se făcu frică și ducându-se îndată la frații săi le spuse cum i-au ieșit lucrurile anapoda.

Toți căzură pe gânduri și nici-unul nu îndrăzni să rupă tăcerea.

Fratele din naintea celui mai mic citi însă în ochii celui de pe urmă cât de mult trebuie să fi ținând el la fată și de bună seamă că din pricina asta i se făcuse frică.

În același timp el se gândea că va rămâne flăcău pentru totdeauna, fiindcă dacă fratele seu cel mai mic s'ar fi însurat, atunci el n'ar mai fi putut face lucrul acesta.

Și tare-i cădea cu greu când se gândea la așa ceva, căci și el avea o fată la care-i rămăsese inima. Acum însă n u mai era nimic de făcut în această privință și tocmai de aceia el fu cel d'întâi care rupse tăcerea spunând că ar fi mult mai siguri de fată, dacă ea ar veni ca soție în casa lor. Si dacă rupsesse unul să zică ceva fură înțeleși cu totii și porniră să se înțeleagă și cu mama lor.

Când ajunseră acolo însă dânsa căzuse bolnavă rău. Trebuia deci să aștepte până ce ea se va însănătoși, dar văzând că îi este tot rău hotărâră ca să țină iarăși sfat.

Atunci fratele cel mai mic căuta să-i facă a înțelege că nu se cade a face vr'o schimbare atâta vreme cât mama va fi bolnavă, fiindcă fata nu trebuie să mai aibă de îngrijit și pe alții de cât pe mamă. Și așa rămase.

Șaisprezece ani zăcu mama. Șaisprezece ani o îngriji viitoarea ei noră în tăcere și cu multă răbdare.

Şaisprezece ani se adunară feciorii în fiecare seară la patul ei pentru ca să se roage, iar în zilele de Duminică veneau şi cei doi care fuseseră aşezaţi la casele lor. Şi în timpul acestor ceasuri de linişte ea îi ruga ca să-şi aducă aminte de aceia care a îngrijit-o. Feciorii îi înţeleseră gândul şi îi făgăduiră că vor avea grije ca să-i împlinească dorinţa.

În tot timpul acestor şaisprezece ani ea îşi binecuvânta boala, căci prin ea putuse dânsa gusta fericirea de a fi mamă până în cele de pe urmă clipe.

La fiecare adunare ea mulţumea feciorilor şi o dată o făcu pentru ultima oară.

După ce ea murise se adunară cei şase feciori pentru ca ei singuri s'o ducă la gropă.

În ţinutul acesta era obiceiul ca şi femeile să se ducă la înmormântări şi de astă dată toată parochia, bărbaţi şi femei, toţi câţi puteau să umble până la copii conduseră pe moartă la cimitir.

Cântăreţul mergea înainte apoi urmau cei şase feciori cu sicriul şi în fine se ţinea totă parochia prohodind cu toţii de răsunau glasurile până departe în munţi.

Şi după ce moarta fu aşezată la locul de veci, iar cei şase feciori muşuroiră ţărâna deasupra gropii, tot convoiul care venise la înmormântare intră în biserică, fiindcă în acelaşi timp trebuia să aibă loc cununia fratelui celui mic.

Aşa voiseră fraţii, căci la urma urmei la baza unuia din aceste evenimente era ceva care îl ţinea strâns legat de celălalt.

Aci predică parochul de-atunci, care era răposatul meu tată, despre credinţă; şi vorbi aşa în cât eu care din întâmplare eram de faţă, credeam, când am ieşit iarăşi din biserică, cum că credinţa era în armonie cu munţii, cu apele, cu însăşi măreţia firii întregi.

Trad. din original de D. N. CIOTORI.

CÂNTEC

Ştiam un basm odată,
Cu principii şi cu zmei,
Ce mi-l spunea bunica
Când vream să fiu al ei.

Îmi povestea de-o fată
Cu chip ne-asemuit,
De-o fată pentru care
Un principe-a murit.

Şi azi o tristă teamă
În gând îmi stă mereu:
Ca tu să nu fii fata
Jar principele — eu.

MIHAIL ALEXANDRESCU.

NECUNOSCUȚEI

*Ma 'mbăt de primăvara când treci pe lângă mine,
Și tremur ca o frunză de-un dor adânc, ascuns,
Iar graiul mi se leagă de-ași vrea să viu spre tine,
O, de-ași putea o vorbă să-ți spui, ar fi deajuns !*

*Când nu te văd tristețea m'apasă ca un nor,
Iar sufletul meu parcă în lacrimi se topește,
Și singur, țăr-astâmpăr, sărmanul meu dor,
Ca paserile toamna, spre tine pribegește.*

*Eu simt că niciodată nu vom putea vorbi,
Ci pururi pentru mine vei fi ca un parfum,
Ce-l sorbi dintr'o grădină, dar nu poți, vai, răpi
O floare, numai una și stai uimit în drum !*

I. C. POPESCU

CÂNTEC

*Un trandafir de primăvara
Nevinovată 'n păr ți-ai prins.
Dar parfumatele-i petale
Pe fruntea ta încet s'au nins.*

*Și-apoi când tu-l priveai măhnită
Am înțeles durerea ta :
Ca trandafirul prins în creștet
Și anii tăi s'or scutura.*

MIHAIL ALEXANDRESCU

NOU MEDIC ROMÂN LA KARLSBAD

Un prieten al revistei ne scrie, că după moartea mult regretatului medic Dr. I. T. Mera, postul de medic român din Karlsbad devenind vacant, s'a stabilit acolo d-l. Dr. Enea Nicola, originar din munții apuseni ai Transilvaniei, care și-a făcut studiile în Viena și a practicat la clinicele d-lor profesori universitari Nothnagel, Krafft-Ebing, Schrölter. Dl. D-r. Nicola e cunoscut ca un bărbat serios, inteligent, cu o frumoasă reputație medicală.

RASPUNSURI

D-lui R. I. Ion. — Traduceți foarte bine. Așteptăm și alte bucăți așa de bine alese din literatura italiană.

Leri. — Păcat, „Serisoarea“ D-tale nu poate ajunge la destinație; ai uitat să-i pui marca... talentului!

D-lui Ad. Gh. L. — Frumoase simțiri patriotice, dar atât. Haina versurilor D-tale ar fi numai ca o zdreanță pentru eroii din „Codrii Cozminului“; să admirăm, mai bine, muți, trecutul de slavă!

D-lui R. C. — Intr'un sonet expresii ca „suflete se'nalt curate“? E o licență prea mare pentru poet și o șansă prea mică pentru poezie!

D-lui T. G. S. — De dragul poeziei adevărate, ai putea să te ferești ca de foc de banalități — „dulcea nepăsare“! — și de bieteles versuri găugave, pentru cari n'avem nici un leac. Judecă și D-ta:

In lumea asta, — a celor mici de suflet

ori

„Prietenia ceia-așa de dulce“.

N'ar merge nici în proză!

„In ochii tăi“ — Fără semnătură și fără noroc!

D-lui M. F. — „Lăutarului“ și „Nocturnă“ ne-au plăcut; le vom publica. La celelalte poți renunța pentru totdeauna și nu vei regreta.

D-lui A. F. — Am primit și se va publica la rând. Aveți încă puținică răbdare, vorba din „Serisoarea pierdută“, mai ales că serisoarea D-v. nu s'a pierdut.

D-lui I. Aman. — Mai încercați. În „Cântec“ aveți o strofă drăguță:

Ce-ar mai fi de-a nopții pace

Fără lună, fără stele —

Și-al meu suflet ce s'ar face

Fără ochii dragei mele?

D-lor N. C. Suseanu, N. Budurescu, M. Sfetescu, M. Săulescu D. Orfănescu. — Le-am citit cu plăcere; se vor publica la rând, toate sau în parte.

D-lui G. Man. — Brăila. Le-am primit și le vom cerceta bucuros, când ne va îngădui vremea.

D-lui I. St. G. — Mai scrieți, dar citiți mai mult pe maestrul versului românesc. În „arta poetică“, școala e grea și îndelungată; trebuie să treacă ani, până să poți închina din plin o „cântare primăverii“...